

Sygn. akt III AUa 633/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Frańczak
Sędziowie:	SSA Monika Kowalska SSA Agata Pyjas - Luty (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Dorota Stankowicz

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2015 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **M. G.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w N.**

o świadczenie przedemerytalne

na skutek apelacji wnioskodawcy M. G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu Wydziału IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 4 marca 2014 r. sygn. akt IV U 2135/13

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 633/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 marca 2014 r. Sąd Okręgowy w Nowym Sączu oddalił odwołanie M. G. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. z dnia 7 listopada 2013 r. odmawiającej mu prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca M. G., ur. (...), kilkakrotnie składał wnioski o przyznanie świadczenia przedemerytalnego (tj. w dniach 13 marca 2013 r., załatwiony decyzją odmowną z dnia 23 maja 2013 r., w dniu 11 lipca 2013 r., załatwiony decyzją odmowną z dnia 4 października 2013 r.), a ostatnio wniosek taki złożył w dniu 15 października 2013 r., w wyniku którego organ rentowy wydał zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzję odmowną. Wnioskodawca posiada 40-letni okres uprawniający do emerytury oraz spełnia warunek rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy. W okresie od dnia 11 lipca 2012 r. do 21 maja 2013 r. wnioskodawca był zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy i w okresie od dnia 19 lipca 2012 r. do 18 stycznia 2013 r. pobierał

zasiłek dla bezrobotnych. W dniu 22 maja 2013 r. został skreślony z ewidencji bezrobotnych z powodu nie stawienia się w Urzędzie Pracy w wyznaczonym terminie i nie powiadomił w ciągu 7 dni o uzasadnionej przyczynie tego niestawiennictwa.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznając odwołanie za nieuzasadnione przytoczył treść art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 170, ze zm.), wedle którego świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta m.in. nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna. Przy czym z uwagi na fakt, że art. 7 ust. 1 tej ustawy przewiduje, iż prawo do świadczenia przedemerytalnego ustala się na wniosek osoby zainteresowanej od następnego dnia po złożeniu wniosku wraz z dokumentami, o których mowa w ust. 3, dla nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego, poza spełnieniem pozostałych warunków, wymagane jest, aby osoba ubiegająca się o takie świadczenie była nadal, tj. w dniu złożenia wniosku o jego przyznanie, zarejestrowana jako bezrobotna. Tymczasem M. G. w dacie złożenia wniosku o świadczenie przedemerytalne, tj. w dniu 15 października 2013 r. nie był już zarejestrowany jako osoba bezrobotna (warunku tego nie spełniał już w dacie złożenia wcześniejszego wniosku z dnia 11 lipca 2013 r.). Został on bowiem skreślony z ewidencji bezrobotnych z dniem 22 maja 2013 r. W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał, że wnioskodawca nie spełnił wszystkich przesłanek warunkujących przyznanie świadczenia przedemerytalnego i oddalił jego odwołanie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł wnioskodawca M. G.. Zaskarżając go w całości zarzucił naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niewłaściwą ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i pominięcie, że organ rentowy rozpatrując jego wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego z dnia 11 lipca 2013 r. odmówił mu prawa do tego świadczenia w dwóch odrębnych decyzjach z dnia 4 października 2013 r. i z dnia 7 listopada 2013 r., a także naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 2 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 170, ze zm.) poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że nie spełnił on przesłanki pozostawania zarejestrowanym jako osoba bezrobotna w dniu złożenia wniosku o świadczenie przedemerytalne, pomimo ustalenia, że składając taki wniosek w dniu 13 marca 2013 r. był zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy w Z. oraz naruszenie art. 7 ust. 1 tej ustawy poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że utrata statusu osoby bezrobotnej po zgłoszeniu przez niego pierwszego wniosku w dniu 13 marca 2013 r. eliminuje go z kręgu osób uprawnionych do świadczenia przedemerytalnego. Wskazując na tak sformułowane zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie mu prawa do świadczenia przedemerytalnego, względnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu apelujący podniósł, że organ rentowy rozpatrując jego wniosek z dnia 11 lipca 2013 r. odmówił mu prawa do świadczenia przedemerytalnego w dwóch odrębnych decyzjach z dnia 4 października 2013 r. i z dnia 7 listopada 2013 r., a Sąd pierwszej instancji powołuje się wniosek z dnia 15 października 2013 r. Zdaniem apelującego istotne jest jednak, że występując po raz pierwszy z wnioskiem o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w dniu 13 marca 2013 r., spełniał wymóg pozostania zarejestrowanym jako osoba bezrobotna. Wydając decyzję odmowną z dnia 23 maja 2013 r. organ rentowy wskazał wyłącznie na trudności w przedstawieniu dokumentacji potwierdzającej wymagany 40-letni okres uprawniający do emerytury. Trwało bowiem wtedy postępowanie wyjaśniające z pracodawcą, ale przy rozpatrywaniu kolejnego jego wniosku organ rentowy potwierdził wymagany staż pracy. Spełnił zatem wszystkie warunki przewidziane do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego, w tym wykazał – po wydaniu decyzji – wymagany staż pracy, a status osoby bezrobotnej utracił już po złożeniu tego pierwszego wniosku. To zaś w świetle art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, nie powinno skutkować odmową przyznania mu prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem podniesione w niej zarzuty nie są trafne.

W pierwszym rzędzie należy stwierdzić, iż opisany w apelacji brak sprecyzowania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, co do tego jaki wniosek o świadczenie przedemerytalne został rozpoznany przez organ rentowy zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzją, nie dyskwalifikują postępowania Sądu pierwszej instancji, ani zaskarżonego wyroku i jego uzasadnienia. Doszło bowiem do niedokładności, zapewne w ślad za organem rentowym, która to niedokładność nie ma jednak merytorycznego wpływu na przedmiot rozstrzygnięcia. Z lektury całości uzasadnienia nie ulega bowiem wątpliwości, że zaskarżony wyrok odnosi się do decyzji organu rentowego z dnia 7 listopada 2013 r., którą organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do świadczenia przedemerytalnego na podstawie jego wniosku z dnia 15 października 2013 r.

Odnosząc się zaś do merytorycznej zasadności zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny w pełni podziela ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji odnośnie interpretacji przepisów art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 oraz art. 7 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 170, ze zm.), które w całości przytoczył i nie widzi potrzeb ich powtarzania. Godzi się jedynie podkreślić, że zgodnie z treścią art. 7 ust. 1 tej ustawy, prawo do świadczenia przedemerytalnego ustala się na wniosek osoby zainteresowanej, od następnego dnia po dniu złożenia wniosku z dokumentami, o których mowa w ust. 3, przez które należy rozumieć dowody uzasadniające prawo do świadczenia przedemerytalnego, w tym m.in. poświadczające status bezrobotnego, o czym mowa w art. 2 ust. 3 pkt 1, a także dowody wymagane do ustalenia prawa do emerytury (wymagany staż okresów składkowych i nieskładkowych). Przepis ten, odmiennie niż określający początkowy moment powstania prawa do świadczeń przewidzianych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.) art. 100 ust. 1 tej ustawy, nie wiąże powstania prawa do świadczenia przedemerytalnego z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, lecz zawsze z dniem złożenia wniosku wraz z wymaganymi dokumentami, wskazując kategorycznie, iż prawo to ustala się (...) od następnego dnia po dniu złożenia wniosku wraz z wymaganymi dokumentami.

Tymczasem jak wynika z jednoznacznych ustaleń faktycznych M. G. składając trzykrotnie wnioski o świadczenia przedemerytalne nigdy nie spełnił wszystkich wymaganych warunków do nabycia tego świadczenia w dacie zgłoszenia danego wniosku. Po raz pierwszy wystąpił on z wnioskiem o świadczenie przedemerytalne w dniu 13 marca 2013 r. Co prawda był on wtedy zarejestrowany jako osoba bezrobotna, to jednak nie wykazał 40 lat okresów składkowych i nieskładkowych, jak tego wymaga art. 2 ust. 1 pkt 5 in fine ustawy o świadczeniach przedemerytalnych (a jedynie 38 lat i 5 dni tych okresów). W konsekwencji, wobec nie przedłożenia dowodów uzasadniające przyznanie świadczenia przedemerytalnego, co nakazuje art. 7 ust. 1 cytowanej ustawy, uzyskał decyzję odmowną (z dnia 23 maja 2013 r.). Przy czym w decyzji tej organ rentowy szczegółowo wskazał, jakie są warunki wymagane do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego podkreślając konieczność pozostawania nadal jako osoba bezrobotna i wyjaśnił, że toczy się postępowanie wyjaśniające co do doliczenia do stażu pracy wnioskodawcy spornego, nieudokumentowanego wtedy okresu zatrudnienia od dnia 27 lutego 2011 r. do 22 maja 2012 r., czyli 1 roku, 2 miesiące i 24 dni. Jednakże oczywistym było, że nawet po zaliczeniu tego okresu wnioskodawca i tak nie będzie on posiadał 40 lat okresów składkowych i nieskładkowych. W dniu 11 lipca 2013 r. M. G. ponownie złożył wniosek o świadczenie przedemerytalne, ale nadal – pomimo wyżej wskazanego uzupełniania stażu pracy – nie legitymował się 40 latami okresów usprawniających do emerytury (wykazał jedynie 39 lat, 2 miesiące i 26 dni) i organ rentowy ponownie odmówił mu prawa do świadczenia przedemerytalnego. Pomimo, że już w dacie tego wniosku M. G. nie był już zarejestrowany jako osoba bezrobotna, organ rentowy nie wskazał na tę okoliczność, albowiem już brak wymaganego stażu ubezpieczeniowego stanowił podstawę do odmowy przyznania mu świadczenia przedemerytalnego. Natomiast we wniosku z dnia 15 października 2013 r., rozpoznany zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzją z dnia 7 listopada 2013 r., o ile wnioskodawca udowodnił już wymagany 40-letni staż okresów składkowych i nieskładkowych, to jednak nie posiadał już statusu osoby bezrobotnej, albowiem jeszcze z dniem 22 maja 2013 r. został wykreślony z ewidencji bezrobotnych. Nawet jeśliby potraktować dołączone do tego wniosku pismo, w którym domaga się on ponownego rozpoznania sprawy, jako żądanie ponownego ustalenia prawa do świadczenia przedemerytalnego, tj. wznowienia postępowania, o jakim mowa w art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w zw. z art. 11 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, to i tak nie ma podstaw do przyjęcia, iż rozpatrując ponownie wniosek z dnia 13 marca 2013 r. można by przyznać mu prawo do świadczenia przedemerytalnego. Nie spełnił on bowiem powołanego na wstępie wymogu z art. 7

ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, aby do wniosku o świadczenie przedemerytalne dołączyć dowody uzasadniające przyznanie tego świadczenia, w jego przypadku dokumentujące posiadanie 40 lat okresów składkowych i nieskładkowych – we wniosku z dnia 13 marca 2013 r. udokumentował jedynie 38 lat i 5 dni.

Z tych względów Sąd Apelacyjny w oparciu o art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.